

După patruzeci de ani...

Iulie 1968... Vacanța mare își intrase de mult în drepturi iar perspectiva unui nou an școlar era încă foarte departe. Ziua de luni nu era ca astăzi, începutul unei noi săptămâni de muncă, ci era ziua în care se lipeau afișe noi pe afișierele răspândite prin tot orașul. În ziua aceea mi-a atras atenția un afiș pe care scria cu litere de-o șchioapă:

Duminică,... iulie 1968 va avea loc COMPETIȚIA CICLOTURISTICĂ pe traseul TIMIȘOARA - ȘAG... Plecarea de la bariera de pe Calea Șagului, sosirea în centrul comunei Șag... Vârsta minimă: 14 ani...

Aici m-am dezumflat subit... Nu aveam decât treisprezece ani, patru luni și zero zile... Ce păcat că nu pot participa... Îmi era ciudă, pe bună dreptate, pentru că la meciurile lui Poli, deși elevii până la 14 ani intrau gratis, pe mine nu mă lăsau portarii că păream mai mare. Mereu trebuia să mă milogesc de ei sau să sar gardul.

Într-o noapte (e clar că nu puteam dormi noaptea de grija concursului), mi-am zis: dacă portarii de la „1 Mai” cred că am 14 ani, de ce n-ar crede și organizatorii concursului? Ce-ar fi să încerc... Următoarele zile mi-am pregătit bicicleta „Elegant” pentru marele eveniment de duminică. Am uns roțile, lanțul, am strâns șuruburile, am spălat-o, am lustruit-o... Într-o sacoșă mi-am pus o pătură, ceva țoale, ceva de-ale gurii, am spart pușculița să fac bani de-un citro, iar duminică dimineața m-am strecurat printre sutele de participanți să mă înscriu la marele concurs... Bineînțeles că aveam inima cât un purice. În sfârșit ajung la rând și un tip mă ia în primire:

- Numele?
- Florea Oliver.
- Ocupația?
- Elev.
- Școala?
- Generală 15.
- Vârsta?
- 14 ani.
- Buletinul?
- Neîmpliniți.

Organizatorul se întoarce către un coleg de-al său și-l întreabă:

- Ce facem, îl înscriem?
- Sigur, vezi că s-a pregătit copilul!
- Bine! Uite numărul de concurs 213, asta ori îți aduce noroc, ori ghinion!
- Noroc îmi poartă – am răspuns eu și am zbughit-o de acolo să nu se răzgândească cumva!

Mi-am legat bine sacoșa de portbagaj, mi-am mai umflat roțile și... m-am speriat de bicicletele celorlalți participanți la concurs... semicurse sovietice, biciclete nemțești... eu cu „Elegantul” meu modest... m-am aliniat la start și am așteptat plin de emoție și cu urechile ciulite comanda PE LOCUUUURI... FIȚI GATAAAA... START!

Am pornit odată cu ceilalți ca din pușcă! Era greu să depășești în aglomerația aceea, totuși alții reușeau să mă depășească, dar eu nu puteam depăși pe nimeni... Deși pedalam din răspuțeri, unul câte unul m-au depășit toți concurenții... Tocmai când

credeam că am rămas ultimul, iaca mai trece unul ca vântul pe lângă mine și-mi strigă: „Vezi că-ți pierzi sacoșa! Ha! Ha! Ha!” Am tras pe dreapta, am verificat sfoara cu care o prinsesem, stătea bine... Atunci m-am prins că tipul făcuse mișto de sacoșa mea... Îi era ciudă, că doar eu aveam sacoșă, de aia! Mi-am reluat cursa spre Șag... ici-colo treceam pe lângă cei care au abandonat... apoi am mai și depășit câțiva concurenți... Șag 3 Km... Șag 2 Km... Șag 1 Km... cât o mai fi până în centrul comunei? Ura!!! Se vede linia de sosire!

Mai sunt câțiva fraieri în fața mea... trec de primul, de al doilea... Ce păcat că n-au pus centrul comunei mai încolo, mai puteam depăși câțiva...! Trec linia de sosire, primesc un bilet cu numărul 86! Uau! Super! Locul 86! Gâfâind din greu, mă prezint la o masă unde un nene îmi cere numărul de concurs și biletul primit la sosire. „Optzeci și șase!” strig eu entuziasmat.. „Nouăzeci și opt” – mă corectează nenea, „vezi că l-ai ținut invers”... „Bravo, uite că ai sosit între primii o sută!”. Apoi către colegul său: „El e cel mai tânăr concurent”...

Din centrul comunei, toată lumea s-a dus pe malul Timișului unde ne așteptau standuri cu mici, bere, dar și citro... Pe plajă s-au organizat campionate de fotbal, volei, chiar și o gală de box... Eu mi-am întins pătura la umbra unui pom și îi priveam pe cei mari cum se întrec la alergarea în sac, trasul frânghiei și câte și mai câte... Pe la orele prânzului, iată că își fac apariția și organizatorii concursului. Prin megafoane se dă sfoară-n țară să vină toți participanții să asiste la festivitatea de premiere...

După cuvântările de rigoare, se trece la decernarea premiilor... mai întâi la fete... locul trei, locul doi, locul întâi...! Felicitări, pupături, diplome, flori, cadouri... urmează băieții: locul trei... locul doi... locul întâi... alte felicitări, pupături, diplome, cadouri... Eram puțin dezamăgit:ăștia n-au auzit de locul 98... Nici măcar de 86...

Dar festivitatea încă nu s-a terminat. Urmează premiile speciale... „Premiul pentru cel mai tânăr concurent: numărul 213, FLOREA OLIVER, elev la Școala Generală 15 Timișoara”!

Eram în extaz! Sub mine erau opt ceruri iar eu eram într-al nouălea! Eram atât de entuziasmat încât n-am găsit cu ușurință culoarul prin care mă puteam strecura în față să primesc premiul. Între timp a fost anunțat și câștigătorul „premiului pentru cel mai vârstnic concurent”. Era un domn de vreo 70 de ani, care se ținea tare bine... Am primit și noi câte o diplomă, felicitări, pupături și o tablă de șah!

Apoi a urmat o sesiune de fotografii pentru ziarele din Timișoara: Drapelul Roșu și Neue Banater Zeitung. O fotografie de grup cu locurile întâi de la fete și băieți, cel mai tânăr și cel mai vârstnic concurent a apărut în ziarele de marți, în care evenimentul era relatat pe larg!

Azi, după patruzeci de ani... Bicicleta Elegant, devenită celebră pe strada mea, deși avea roți, într-o noapte i-au crescut picioare și dusă a fost... așa că în loc să ajungă piesă de muzeu, a ajuns... piese de schimb la ocsko...

Cel mai vârstnic concurent, ori a depășit de mult suta de ani, ori a trecut cu bine ultima linie de sosire a vieții și astăzi se plimbă liniștit pe aleile înmiresmate ale Raiului...

Câștigătorii primelor locuri la fete și băieți se bucură în fiecare lună când vine poștașul cu pensia și dacă au puțin noroc, în aceeași zi îi vizitează și nepoții...!

Iar cel mai tânăr concurent poate fi văzut uneori pedalând nepăsător prin traficul cotidian, cocoțat pe bicicleta cu numărul 378... A mai crescut puțin în toate direcțiile, în

special pe orizontală! Părul e mai scurt, mai rar și doar ici-colo se mai poate ghici culoarea de odinioară... Un singur lucru e neschimbat la el: mintea i-a rămas aceeași ca la paisprezece ani! Neîmpliniți!

*Ioan Pascu - cel mai vârstnic concurent,
Rodica Szereni – locul I fete, Josef Schörnik – locul I băieți,
și eu - tânăr și... transparent! (NBZ - 16 iulie 1968)*

*„Iarna
nu-i ca
vara!”*

Pentru cine m-a votat, un bonus meritat: poza din NBZ, pe hârtie fotografică!

*Ioan Pascu - cel mai vârstnic concurent,
Rodica Szereni – locul I fete, Josef Schörnik – locul I băieți,
și eu - tânăr și... hai că aici mă văd mai bine!*